

TENEBRA NEGRA

Tenebra Negra era la bruixa més despietada del regne de la Terra

Blanca. No hi havia encanteri que la fera trontollar. Tard o d'hora, sempre acabava desfent-lo i castigant amb la mort més horrible els seus enemics. No obstant això, Tenebra Negra canviava de residència sovint i sempre al bosc, allunyada de la ciutat. Aquesta vegada, però, volia una pau més duradora. Un dia, mentre cercava un nou lloc on amagar-se, va albirar a la llunyania un poble farcit de llum i vida, envoltat de camps de dacsa, conreus de blat, vinyes i oliveres i enclotat entre grans turons de carrasques i pins que el protegien del fred i li subministraven tota l'aigua que calia. Sense pensar-s'ho gaire, posà fil a l'agulla: va contaminar els rius subterranis amb la poció més poderosa que tenia, es va aposentar al millor mas del poble i es féu servir pels pocs habitants que hi restaven com si fóra una gran senyora.

Un dematí rúfol de tardor, Jaumet, gairebé d'amagat, muntà el seu corser negre i decidí anar a la recerca del poble dels seus avis. De camí, no deixava de repassar mentalment les descripcions que li havia fet tantes vegades son pare: els carrerons en forma d'estrela que conduïen a una gran plaça d'on sorgia una font d'aigua cristal·lina, el barranc dels oms i una mica més avall, la planícia de les oliveres i els camps de conreu. En arribar-hi, però, no acabava d'entendre què dimonis havia passat. El camí cap a les primeres cases, unes poques quadres d'ovelles, estava amarat d'un silenci sepulcral. No s'hi sentia ni el decórrer de l'aigua ni el frec de les fulles dels arbres ni el cant dels ocells. Una sensació estranya que anava més enllà de la por ho copsava tot. Amb una llambregada, s'adonà que darrere d'aquell silenci hi havia alguna mena d'encanteri. Tot i això, decidí de continuar fent camí. En arribar a la primera quadra, trobà una sotana de rector que almenys li ajudaria a parlar amb algú del poble. Pensat i fet, amb la sotana al damunt i una xicoteta agenda que li podria fer de Bíblia, continuà el camí cap al cor del poble. Malauradament, no hi havia trobat ningú; només unes poques ovelles.

En arribar a la plaça, veié la famosa font d'aigua cristal·lina, però coberta per un dit de pols. Trist com una ceba, alçà l'esguard a l'horitzó i s'adonà que només hi havia una xemeneia que tirava fum en tot el poble. La de la casa pairal, al barranc dels oms. Decidit a esbrinar el

misteri i a alliberar aquella gent del malefici, s'adreçà cap a l'única casa on s'albirava un mínim índex de vida.

Com més s'acostava a la casa, més sentia una força sobrenatural que l'oprimia. Quan va arribar, va tafanejar un poc i després va colpejar la porta, però ningú va respondre, encara que s'escoltaven veus que pareixia que el cridaven. Jaumet va esperar uns minuts i ningú va sortir, va començar a tenir por i a notar la tremolor de les seues cames. Cansat d'esperar, va anar a buscar una altra casa o algú amb qui parlar. Va començar a caminar sense rumb i no hi havia cap persona enlloc. Tot era diferent del que li havia dit el seu pare, semblava un altre lloc. Era indefugible no pensar que allà hi passava alguna cosa estranya.

Va tocar a la porta d'una casa que semblava una església i va eixir una dona, la qual portava una vestimenta vella i plena d'esparracs. La dona li va dir que entrara o que se n'anara ràpidament i Jaumet va entrar sense pensar-s'ho. Dins de la casa tot estava molt fosc, en el fons hi havia un foc encès per il·luminar l'habitació i, entre les ombres, es veia una figura humana: era el marit de la dona. Jaumet volia saber què havia passat des de l'arribada d'aquella bruixa i va començar a preguntar als amfitrions. Aquests li van explicar que s'havia produït un augment en la mortalitat perquè l'economia del poble es basava en l'agricultura i la ramaderia i, com que el riu havia estat contaminat per la bruixa, hi havia molta fam. A més, la dona li digué que feia un any va passar una cosa semblant: el poble, de relleu pla i situat a la vora del riu, es va inundar i van patir molta fam. Aquell esdeveniment explicava la construcció relativament moderna dels edificis i el desconeixement del paisatge urbà per part del pare de Jaumet.

Jaumet, inquiet, li va preguntar si ella sabia alguna manera de llevar aquell encanteri. La dona li digué que, amagada en algun racó del poble, hi havia una madeixa màgica que permetia trasbalsar la bruixa a un lloc molt llunyà, però ningú sabia on estava, ni l'havien trobat mai. Jaumet li explicà que faria tot el possible per aconseguir-ho, li agrai a la dona tota la informació donada i se n'anà. Quan Jaumet va sortir de la casa, va començar a preguntar-se què podria fer. De sobte, va sentir alguna cosa pesada, una aïna titànica, al seu darrere. Va girar el cap i va veure com una figura semblant a la del diable s'esfumava per art de màgia. Jaumet, marejat, va sentir la mort a prop i va desfermar tot el que subjectava, caent inconscient al moment.

Quan va despertar, estava altra vegada a la casa d'aquella dona amb la qual havia estat parlant. Jaumet li contà el que li havia passat i la dona li digué que la bruixa era molt poderosa, per això tot el poble estava al seu servei. Havien de donar-li tot el que obtenien i no podien fer res, només el que ella ordenava. La bruixa havia arribat feia un any, i des de llavors, les coses havien canviat moltíssim. El poble, anònim i valencià, havia sigut alegre i fester, però des que havia arribat la bruixa ho havia perdut tot, fins i tot el nom.

Després de tres dies de repòs, Jaumet va tindre una idea sobtada. En aquell moment ho va veure tot clar: la madeixa havia d'estar en aquella casa que fumejava, per això les veus el cridaven. D'aquesta manera, va agafar les seues coses i va sortir de la casa d'aquella amable dona. Sense pensar-s'ho va anar en direcció a la casa pairal, al barranc dels oms.

Amb una lleugera tremolor que li tenallava les mans quan sabia que anava a tafanejar, s'hi va acostar a una finestra que deixava anar, tènueament, una llum blanca des de l'interior. Va fer un esforç titànic per poder escalar fins a la finestreta ajudant-se de les irregularitats de la murada. Tanmateix, no va tindre sort: l'escassa porció de recinte que va poder albirar estava absolutament buit. De sobte, va sentir un cant llunyà en veu femenina. La cançó, trista i tendra alhora, es trenava a les seves oïdes com si fóra una madeixa de fil. La veu, dolcíssima, el va conduir quasi que en estat de somieig fins a la porta principal de la casa. El seu cor es va desfermar i la cançó va desaparèixer darrere dels ulls blancs d'una jove amb una bellesa impecable, imantant. Hom diria que no es tractava d'una bellesa canònica. Tenia els cabells curts, molt blancs, d'un blanc puríssim, però el seu rostre dur i ferm, en canvi, lluïa una pell llisa i pàl·lida. Hom no diria que era alta i prima, tot el contrari: de malucs amples i vestimenta a l'ús, no semblava massa preocupada per l'efecte que produïa als ulls dels altres. Hi havia alguna cosa que, encara més, li atorgava una força i una aparença úniques: els seus ulls. L'iris havia adoptat un to blanquinós, com els cabells. Va fer un pas enrere, espantat, però ella no va fer cap moviment.

—Vés-te'n d'ací. No pots fer res contra la màgia de Tenebra. —Va dir la jove, sense mirar-lo.

—Sé que ets tu qui llança els encanteris. No tens motiu per causar tanta desgràcia a aquesta gent —va dir Jaumet, amb la veu tremolosa— No tens por de Déu, no tens por del càstig? —va afegir, tot brandant la sotana i la bíblia.

—Sóc cega de naixement, i m'hi vaig venjar. Només he conegut el menyspreu i la solitud, per què hauria jo de tenir compassió dels altres? —va dir Tenebra, amb veu pausada.

Jaumet va sentir que els membres es desentumien i que les mans ja no li tremolaven. Quan va ser capaç de controlar la veu, va avançar cap a la bruixa i li digué:

—Els habitants d'aquest poble, no són culpables de la teva ceguesa. Els iris blancs de la jove es van contreure lleugerament i una llàgrima menuda, finíssima, es va escolar per la vora dels ulls buits, sense imatges.

—No podem viure de la maldat perpètua. El cor no ho resisteix —va dir Jaumet, assecant-li els ulls suaument amb els dits.

La bruixa, trasbalsada, va mirar allà on devia estar el rostre del jove i, estirant-lo del braç, sense deixar de fixar els ulls atònits en els seus, el va fer entrar a la casa. Jaumet es va veure envoltat de desenes i desenes de llibres ordenats en prestatgeries altíssimes. Com que abundaven, hi havia volums apilats a les diverses taules, mobles i inclús al terra, sobre les catifes. La casa era molt acollidora, però hi havia quelcom de trist i mortuori que li eriçava la pell. Ara Jaumet començava a penedir-se de la seva gosadia.

—Voldria llegir —mussità Tenebra, fixant la mirada allà on hi eren els llibres.

Passava els dits sobre les superfícies impol·lutes dels lloms, passava suaument les pàgines d'algun i s'hi detenia com si volguera travessar el text amb els ulls, copsar alguna cosa del seu contingut.

—Com dius?

Jaumet no donava crèdit. La bruixa més perillosa de la història li havia dit que volia llegir! De ben segur que es tractava d'una broma.

—Sí. ningú mai no m'ha visitat. Mai no he tingut la mínima companyia. Tot ho he aconseguit extorquant, furtant, utilitzant la màgia, aprofitant-me del que tenen els altres. Mai no he pogut saber què diuen tots aquestos llibres. No sé quines històries amaguen, quina saviesa contenen. Vull fer les coses que fa tothom.

Jaumet, de sobte, es va entendre i va agafar un llibre menut que tenia a la vora.

—*Tristany i Isolda*, és aquest.

Ella, sense dir res, es va asseure a una butaca i va convidar el jove a fer el mateix. La veu d'ell va trenar la història d'un amor restringit, condemnat. Ella va plorar amargament. Els seus ulls es jaspiaren i van adoptar el color de la mel. Quan ell acabà de llegir, s'acostà on ella jeia amb els ulls ara closos i li va acaronar els cabells. L'única paraula que va ser capaç de pronunciar la bruixa, abans d'entregar els seus poders i d'abandonar-se a la calidesa humana, fou la paraula llum.